

Ceainăria
Partea întâi

-O să îți spun ceva ce spun tuturor călătorilor: oricât ai fugi, nu poți fugi de tine. Dacă vrei să bei un ceai, vino jos.

Apoi gazda a plecat, lăsându-mă în micuța cameră ce urma să fie a mea. Mi-am pus pe noptieră ce mai aveam prin buzunare și m-am uitat pe fereastră, încercând să zăresc munții, însă se vedea doar drumul pe care venisem, pirezându-se între copaci.

Baia era mică, ca și dulapul, pe care însă mi-a fost greu să îl umplu, punând în el puținele lucruri pe care le adusesem. Încercam astfel să fiu cât mai puțin legat de trecut.

Am coborât mai mult de plictiseală, iar jos am dat peste un om care stătea la masa din colț, fumând discret pe fereastră. Avea părul negru și o privire pierdută. Intrigat, am ieșit afară, unde stătea la soare proprietarul.

-Nu e interzis fumatul în spațiile publice? am întrebat.

-Așa ar trebui, dar ce să-i faci? mi-a răspuns el, fără să deschidă ochii. A trecut prin multe, și nu vreau să îl forțez să iasă. Dar îl pun să deschidă fereastra, a încheiat el zâmbind ușor. Eram impresionat că știa exact la ce mă refeream.

S-a ridicat, lăsându-mă singur pe băncuță. Fusese o zi lungă, și mi-am scos telefonul. Nu aveam semnal, sau vreo rețea wi-fi. Așa că l-am pus la loc, oftând ușor. Acum chiar că eram rupt de lume, de griji. De ce eram încă neliniștit?

Am stat mult, până a apus soarele, uitându-mă în față, la munți.

Când am intrat, am observat că mai erau doi oameni în ceainărie, care jucau șah. Bănuiesc că asta este "aglomerat" pentru un astfel de loc.

-Masa o să fie gata în curând, mi-a zis proprietarul.

-O să stau aici, dacă e în regulă, i-am răspuns. Și, ca să nu mă simt prost, am adăugat: Aș bea un ceai, dacă se poate.

-Sigur, ce fel? m-a întrebat el, zâmbind ușor.

-Ăăă... Nu știu. Cu ochii mi-a făcut semn către un meniu, pe care l-am deschis.

Era destul de mare, și cu termeni de care nu mai auzisem. Diferențe între ceaiuri și infuzii, țara de origine, locul de recoltare, diverși ani și mai multe tipuri (verde, negru mai auzisem, dar oolong și galben?). Prețurile variau și ele destul de mult. Am decis să comand un ceai de plante, întrucât pe acestea măcar le cunoșteam.

-Unul de salvie, te rog.

-O *infuzie* de salvie, imediat. Modul în care a pus accentul pe cuvântul infuzie m-a făcut să bănuiesc că era un subiect sensibil.

-Și mai pune niște apă peste ceaiul ăsta! Mersi! m-am întors în stanga, văzând că sursa vocii era unul dintre jucătorii de șah. Era destul de înalt, foarte slab și avea părul scurt, însă lucrul care atrăgea atenția era o pată cenușie la baza gâtului. Oponentul său era cam de-o înălțime cu mine, îmbrăcat cu un polar roșu și foarte concentrat pe tabla de joc. Mi-am întors scaunul, urmărindu-le jocul în timp ce sorbeam din lichidul cald.

Am fost surprins că puteau să vorbească despre ceva complet diferit în timp ce jucau, mie fiindu-mi greu să le urmăresc conversația. Destul de repede au ajuns la un sfârșit de partidă cu tură și pion, pe care l-a câștigat alb.

-Vrei să joci? m-a întrebat atunci cel slab. Un pic surprins, am acceptat, așezându-mă în fața lui.

-Eu sunt T., mi-a zis, strângându-mi mâna. Era o mână ciudat de rece.

La început jocul a decurs normal, dar în scurt timp a început să îmi pună întrebări:

-Ți-a luat mult drumul?

-Vreo opt ore.

-E ceva.

-Da... am surâs eu. Nu îi spuseseam însă că nu venisem direct aici.

-Și cât stai? E în șah acolo.

Avea dreptate, nu puteam să mut ce doream. Iritat, am revenit la jocul de șah.

-Eu mai stau aici vreo trei zile, continuă el. O să ne mai intersectăm noi.

După aceea nu am mai vorbit prea mult, aflând doar că era un client care venea destul de des.

Clar era mai bun ca mine la șah, sau cel puțin mai concentrat pe moment, deoarece m-a bătut destul de rapid.

-Te las să joci cu D., a zis el, lăsându-și prietenul să stea pe scaun.

-Mult noroc, mi-a urat D. cu căldură în glas. Însă jocul ce a urmat a fost rece. D. era concentrat, tăcea și juca agresiv. Meciul s-a încheiat repede.

-Dur. Afirmatia a venit de la patron, care apăruse în spatele meu. Masa e gata, dacă vreți să veniți.

Așa că ne-am ridicat și dus în camera de alături, unde trona o masă lungă, la care ne-am așezat doar noi cinci. Gazda stătea în capul mesei, înspre ușile care dădeau spre bucătărie și ceainărie, iar D. și T. în stânga lui, eu și domnul cu păr negru în dreapta.

Masa a început cu tăcere și supă de pui. În timp ce înghițeam, privirile mi-au fost atrase de pata de pe gâtul lui T. Nu era foarte mare, avea o formă alungită și era gri.

-Psoriazis, a zis el, văzându-mi privirea. Nu se ia.

-Doare?

-Plăcut nu e. E de la stres și oboseală, dar din fericire foarte multe pete nu am. Și asta probabil o să dispară în curând.

-Pot să îți mai dau un tub de cremă, zise D.

-Ești și tu bolnav?

-Nu, lucrez la o farmacie. Și cum știam că o să vin aici la sfârșitul săptămânii, am adus un tub pentru T.

-Mai lasă aici medicamente uneori. E destul de util, mai ales pentru drumeți, a zis gazda.

-Trec mulți pe aici?

-Niciodată nu au fost foarte mulți. Am fost surprins să aud vocea venind de la omul de lângă mine, singurul pe care nu îl mai auzisem până atunci. Privirea îi era pierdută, uitându-se fix în față.

-Însă niște accidente au făcut să fie retrase marcajele de pe anumite poteci, acum câțiva ani, a continuat el. Apoi s-a uitat la mine, și a zâmbit un pic chinuit.

După intervenția sa, nimeni nu a mai vorbit o bună bucată de vreme. Am mai mâncat friptură și morcovi, iar mâncarea grea mi-a făcut somn, deși soarele nu apusese de mult timp. Așa că am urcat cu toții, în afară de proprietar, care a rămas să strângă.

Camerele se aflau pe un hol întunecos la etaj și erau în număr de cinci. Știu că a mea era mică, iar bărbatul cu păr negru s-a dus în capătul holului, pe când D. și T. vis-a-vis de mine. Chiar dacă aș fi vrut să citesc, nu îmi adusesem nimic, așa că m-am întins și am adormit ușor.

La capătul lumii Partea întâi

Drumul până la Capătul Lumii mi-a luat mai puțin decât mă așteptam, mi-am zis, așezându-mă pe margine. În fața mea se întindea nimicul, neantul. Nu era nimic, sau mai bine zis era absența a orice. Infinit de mare și mai întunecat decât o gaură neagră, în fața mea era Abisul. O adevărată priveliște. Așa că mi-am desfăcut pachetul și am început să mănânc.

În timp ce despachetam sandvișurile, mărunțul și mierea, m-am gândit la drumul pe care îl parcursesem. Îmi luase doar două ore, și nu numai că fusese ușor (te-ai aștepta să fie ceva comparabil cu urcarea pe Everest, însă nici nu se poate pune problema. Mai degrabă este o plimbare prin pădure într-o zi plăcută de toamnă), dar și fusese un drum plăcut. Cel mai greu e să dibuiești drumul. Am plecat de la ceainărie pe la 9, urmând instrucțiunile: ține-o tot în față. Nu e cărarea care o ia prin dreapta muntelui, nici cea care o ia prin stânga, ci drept *prin* el. Am urmat Bolovanii, niște pietre pe care nu creștea nici un fel de mușchi, și în mijlocul unei poieni am dat de Salcia Solitară, un copac care creștea singur. Acolo te învârti de trei ori, după care continui tot în față, până ce dai de versant, unde, din lemnul arborelui, e o ușă. O deschizi și intri, iar după vreo două sute de metri e Capătul Lumii.

Scoarța terestră pur și simplu se termină. E o limbă de pământ, acoperită de iarbă, în jurul căreia nu mai e nimic. Ah, și în mod paradoxal, înăuntru e o lumină plăcută, de apus de soare.

Se pare că nici nu sunt singurul care a ajuns aici. Patroulul ceainăriei mi-a zis că, în fiecare an, trei-patru oameni vin aici. De la ei știa cum se ajunge. L-am întrebat dacă a venit și el vreodată.

-Nu, și nici nu prea vreau. Am destulă treabă cu ceainăria, acum am și început să cultiv niște ceai. Cândva, poate, dar, cum să zic... Locul te schimbă. Nimeni nu s-a mai întors aici la fel. De fapt, nimeni nu s-a mai întors *aici*. Cumva, toți au ajuns să evite astfel de locuri.

-Ce fel de locuri?

-De tranziție, de așteptare. Parcă au pierdut capacitatea de a suporta... misterul? Toți duc vieți normale, chiar de succes acum. Toți în orașe mari, cu mulți oameni. Vreo doi mi-au trimis și vederi.

Mă întreb de ce. Nu e, până la urmă, așa de special locul acesta. Am încercat să văd ce mai e pe aici, dar în afară de o ciupercă nu mai crește nimic. Am încercat să fac până și ce recomandă Nietzsche, însă Abisul nu s-a uitat înapoi la mine. Oftez, însă când să mă întorc văd ceva ciudat. O scară? Mă apropiu de margine și văd o scară, nu prea lungă, de vreo trei metri, care coboară. Cobor și eu. Se pare că neantul nu e așa de mare. Poți chiar să mergi pe el, e destul de drept și plăcut. Când mă mișc, pașii mei scot un sunet înfundat. Lângă scară e o ușă de metal. Bat, și un om scund, cu ochelari, o deschide. E chel.

-Intri?

-Da, îi răspund eu.

Ceainăria Partea a doua

Îmi făceam cafeaua de dimineață, grăbit să ajung la timp. Pe telefon primeam mesaj după mesaj, stresându-ma doar când mă gândeam că trebuie să le citesc. Când m-am dus la oglindă să mă aranjez, m-am speriat, pentru că omul din reflexie nu eram eu. Apoi m-am trezit.

-Ciudat vis! mi-am zis atunci când m-am aplecat să văd cât e ceasul. Patru. Încă vrând să mă calmez, am coborât, pentru a lua o gură de aer proaspăt. Ceainăria era întunecată și părea mai singuratică decât în timpul zilei, chiar dacă era la fel de plină ca atunci când mă cazasem. Afară m-a întâmpinat o briză ușoară și m-am așezat pe băncuța de lângă ușă. Noaptea munții, ca norii, sunt niște pete închise la culoare pe un fundal de stele.

Aproape imediat însă, atenția mi-a fost distrasă de sunetul ușii care s-a deschis. Era D., care s-a așezat lângă mine. Ne-am uitat un pic în zare, după care el mi-a spus:

-T. părea să se distreze foarte bine azi cu tine când juca.

-Da?

-Da, nu l-am mai văzut de mult așa. Și ne știm de ceva vreme. Mereu se bucură când găsește pe cineva cu care se înțelege... probabil și pentru că sunt greu de găsit așa oameni.

-Dar abia dacă am schimbat două vorbe! m-am apărât eu.

-Ați jucat șah, și ați schimbat câteva vorbe. Zece secunde se zice că e destul ca să îți faci o impresie despre cineva.

-Aha...

-Când te-am auzit că cobori, m-am gândit că poate o să te ajute ce îți zic.

-Ah, scuze că te-am trezit! Chiar îmi părea rău că deranjasem o persoană așa de bună.

-Așa se întâmplă când îți pui în cap să pleci devreme la drum, nu-i nimic.

-Pleci?

-Da, mă duc mâine într-o drumeție. Vin destul de des vara pe aici, când îmi iau zile libere.

-Și nu te plictisești să mergi mereu în același loc?

-Am învățat să mă bucur de ce am. Mai bine să lași lucrurile să se întâmple, și să te bucuri oricum.

În timp ce mă pregăteam să mă întorc în cameră el a adăugat:

-Un ultim lucru, a zis el. Cât sunt plecat, poți tu să îi ții de utât lui T?

Am dormit mult în acea dimineață, din cauza orei pierdute noaptea. Când am coborât pentru a mânca, T. era deja acolo, bând ceai și discutând cu bărbatul cu păr negru. M-am așezat și m-am uitat pe meniu după cafea. Avea un singur tip, numit "cafea". Se vede pentru ce era cunoscut locul.

-Bună dimineața! a zis vois T., acompaniat de o mișcare de cap din partea celuiilalt. Uitându-se peste umărul meu, T. mi-a zis sfătos:

-Ți-aș recomanda un ceai verde.

-Va trebui să îmi zici care.

-Xinyang Mao Jian? Cel care a spus aceste cuvinte ciudate era patronul, care apăruse în spatele meu, îmbrăcat în tricoul negru și cu omniprezentul surâs pe față.

-Sigur, am zis, și el a plecat să îl aducă. Ceva mă face să cred că știa cum urma să se desfășoare această scenă înainte să se fi întâmplat.

După masa de dimineață am ieșit afară ca să mă uit la munți, însă în scurt timp mi-am dat seama că nu aveam ce face. Poate că fuga mea neplanificată nu a fost așa de bună, mi-am zis. Până la urma de ce fugeam? De cine fugeam?

Plictisit, am intrat în vorbă cu T.:

-Deci a plecat D.

-Cam așa ceva. Acum putem juca noi șah, dacă vrei. Dar mai târziu.

-Bine, jucăm. Tu de unde îl știi pe D?

-L-am întâlnit din întâmplare în spital. Eram internat și l-au adus într-o zi. Un accident pe munte, parcă.

Am stat destul de mult după aceea gândindu-mă la vorbele lui D. Poate că, odată ce îți accepți soarta, te poți bucura în ciuda a orice s-ar pute întâmpla. Restul zilei am jucat diverse cu T., cărți, șah, m-a învățat până și go (la aproape toate am pierdut). Dar am simțit o anumită reținere în acea zi din partea lui, iar pe măsură ce aflam poveștile celor din jur, o decizie se forma în mintea mea.

Seara a venit, spre surprinderea mea, cu pași repezi, și masa a fost, ca ziua precedentă, tăcută. Am adormit greu în acea zi, destul de greu încât să aud o ușă deschizându-se și o persoană coborând. Pentru că știam ce ușă era, am coborât și eu.

Bărbatul cu păr negru stătea pe băncuța din față, fumând o țigară și uitându-se la munții care se vedeau mult mai clar ca în seara precedentă.

-Scuze că te-am trezit, a șoptit el, privind în zare.

-Nu-i nimic, și eu am trezit pe cineva ieri, am zis eu cu un zâmbet forțat. Nu prea știam cum să mă comport cu el.

-De ce?

-Visasem urât.

-Aha. Ce?

-Nu îmi amintesc foarte bine, dar parcă mă uitam în oglindă și m-am speriat.

A urmat o tăcere lungă, întreruptă într-un final de el:

-De ce ai venit aici?

-Nu știu.

-Eu zic că știi, a spus el, uitându-se la mine pentru prima dată. Pielea mi s-a făcut de găină. Sau poate nu, a continuat, trăgând adânc în piept. Părea resemnat. Știi ce s-a întâmplat acolo? a întrebat, arătând spre munte.

-Ce?

-A fost acum mult timp. Bine, nu așa de mult timp dar pare că a trecut o veșnicie. Eram fericit pe atunci. Scuze dacă e greu de înțeles ce zic.

-Nu-i nimic, continuă.

-Acum că îmi amintesc, atunci l-am cunoscut pe D. Făceam toți trei drumeții, și ne-am dus în una mai lungă...

-Trei?

-Da, eu, D. și prietena mea. Era frumos afară, și drumul plăcut. Dar am plecat prea târziu. Era întuneric atunci când reveneam. Era mai greu de văzut. Eu tot mă grăbeam în față și îi strigam. La un moment dat am auzit însă un strigăt. Era o zonă cu grohotiș, știi. M-am întors și am văzut-o alunecând. L-a tras și pe el în jos. Doar D. a supraviețuit.

-Îmi pare rău, am spus. Nu știam ce altceva ăș fi putut să zic.

-Și mie. Doar de ăș fi fost acolo, lângă ea, să o prind. Cel puțin așa m-am gândit toți anii ăștia. Însă, acum nu mai sunt așa de sigur. Nici nu mai știu ce simt.

Spunând acestea, și-a luat capul în mâini și a stat o vreme așa, până i s-a stins țigara. Când și-a ridicat capul a spus:

-Am fost ieri acolo. La locul accidentului. În fiecare an mă duc să văd dacă pietrele pe care le-am pus mai sunt. E un fel de a îmi aminti. Poate ar trebui să uit. Nu știu.

A urmat o altă tăcere, după care s-a ridicat și mi-a spus:

-Noapte bună. Nu știu dacă te ajută cu ceva cu visul tău, scuze că am vorbit atât.

A doua zi de dimineață am plecat, mai repede decât credeam, și nu m-am mai întors acolo niciodată.

La capătul lumii
Partea a doua

Înăuntrul camerei era întuneric, singura sursă de lumină fiind două lămpi, sub care trona o masă de biliard. Aceasta era singurul lucru din încăpere care se vedea cu adevărat bine, iar în jurul ei stăteau două persoane. Una era domnul scund care îmi deschisese, cealaltă era un bărbat înalt, bine făcut, cu părul lung, șaten și ochi albaștrii. Am stat și m-am uitat la jocul lor, pe care se părea că îl întrerupsesem, însă nu sunt un cunoscător al biliardului, așa că nu pot spune cine juca mai bine. Deși cel mai înalt părea să câștige, jocul celuilalt avea o eleganță captivantă. După câteva lovituri bărbatul cu păr lung mi-a vorbit:

-Bănuiesc de ce ai venit aici.

-De ce?

-Curiozitate, nu?

Sunt destul de sigur că ăsta era răspunsul, însă am tăcut. El a continuat:

-Acum ce vrei să faci?

-Aș putea să vă pun câteva întrebări?

-Sigur, și noi îți vom răspunde. Chiar îți vom spune adevărul, dar de tine depinde dacă îl înțelegeți sau nu.

Și cel care vorbea, și oponentul său, care era aplecat peste masă și țintea, au surâs după ce au fost spuse aceste cuvinte.

-Ce e locul ăsta?

-O cameră în care se joacă biliard.

-Da? Eu știam că am ajuns la Capătul Lumii.

-Hai să îți zic un secret: lumea fizică nu are capăt. E rotundă. Să zicem doar că ai trecut de marginea cercului. O, dar nu vorbim de chestii religioase sau așa ceva. Nu mă pot exprima în legătură cu asta.

-Bine, voi cine sunteți?

-Nu vezi? Jucători de biliard. Cel puțin, acum. Dacă am citi am fi cititori, dacă am dansa dansatori. Noi doi suntem vorbitori, ei doi ascultători.

-Doi?

Omul arăta spre cea de-a treia persoană, pe care abia acum o distingeam în penumbră: un domn care stătea singur la o masă, bând dintr-o sticlă fără etichetă. Nasul îi era roșu. A zâmbit și mi-a spus:

-Eu sunt un bețiv.

Bărbatul cu păr lung a continuat:

-În funcție de situație, fiecare e altcineva, joacă un alt rol.

Am stat un pic și apoi i-am pus următoarea întrebare:

-Și în spatele măștilor, cine sunteți?

-În spatele tuturor măștilor, tu cine ești?

Am stat un pic să mă gândesc. Eu sunt eu, nu? Sau e altul răspunsul?

-Nu știu.

-Nici eu nu știu. Până acum pentru mine ești omul care a făcut tot ce a făcut și a ajuns la Capătul Lumii, chiar după el.

-Adică sunt suma acțiunilor mele?

-Dacă ai fi, înseamnă că ai fi fost cineva diferit dacă ai fi acționat diferit.

Am stat un pic să mă gândesc. Dacă aș fi băut de dimineață două pahare în loc de unul, aș fi fost cineva diferit? Simțeam că pot purta discuții lungi, interminabile, ce ajung la marginea logicii, cu acea persoană, însă simțeam și că nu asta trebuia să fac. Ceva era nelalocul lui. Parcă pierdeam timpul.

-Joci? m-a întrebat el. Câștigase bărbatul scund. Mai putem să vorbim cât jucăm, a continuat domnul cu păr lung.

-Nu mersi.

M-am îndreptat spre omul care stătea la masă, în spate.

-Dacă te așezi, bei.

-De ce?

-Ca să fi fericit.

Am revenit la a urmări jocul celor doi.

-Te întreb din nou, ce faci?

-Ce pot să fac?

-Ti s-a oferit să mănâci la masa zeilor, dar ai refuzat. Acum poți avea parte și de sfatul lor. Știi cine a zis asta?

-Nu.

-Epictet. Bine, nu a fost frumos din partea mea să mă compar cu un zeu, sunt de acord, și de sfătuit ne-am sfătuit destul. De jucat nu vrei să joci. Poți să pleci, și să ai o viață normală. O să fie chiar bine, doar știi ce se află la Capătul Lumii. Nici nu ai stat să bei, deci nu există riscul să te pierzi.

-Și dacă vreau să continui?

-De mult nu a mai pus cineva întrebarea asta. Cel cu care vorbeam acum era domnul scund, care îmi deschisese. Ușa e în spate, o să cobori un pic la început. Dar să știi, aia e calea grea.

-Nu-i nimic, am spus eu, îndreptându-mă spre cel mai întunecat colț al camerei, unde se deschisese o ușă.

Povestea bărbatului cu păr negru

Un domn brunet se așază singur la masa unei cafenele. E sâmbătă dimineața, și locul e aglomerat. Se uită un pic pe meniu, studiind cu atenție selecția de ceaiuri, apoi îl închide, comandându-și un espresso.

-Ceaiul nu ar fi așa de bun ca la ceinărie, la munte, își spune el. Apoi își scoate o agendă, un stilou Montblank și pachetul de țigări și le pune pe masă. Meditează câteva secunde, uitându-se pe rând la cele trei obiecte, apoi scoate capacul stiloului, deschizând caietul la o pagină goală.

-Haide! exclamă el, desutul de încet încât să fie singurul care aude. Apoi stă. Și stă. Și se uită fix, la pagina goală, și nimic nu se întâmplă. Omul oftează, spunând:

-Nimic, nu? Mi-o fi rămas vreo idee? Bărbatul brunet deschide agenda la început, văzând o listă, care are însă toate elementele tăiate. Poate pot să mă inspir din "natură", își spune. Se uită în stânga, în dreapta, apoi își coboară, dezamăgit, privirea.

-Bun, care e primul lucru care îmi trece prin minte? Amenda, cafea, idei, amenda. Dă-o dracului de amendă! Suprataxa, cum s-o fi numid. Cum să știu că nu mai am călătorii pe card? Și cât noroc să am eu fix atunci să vină controlorii în autobuz! Mi-am și zis, hai să nu merg pe jos, e înnorat. Și de ce să mă cheme la șapte dimineața? Asta e oră de chemat? Prima persoană pe care o întâlnesc după doi ani și se termină așa de repede. Nici nu aveam așa de multe lucruri pe care le lăsasem acolo. Bine măcar că am reușit să trec peste Ioana. Dar cât de ciudat trebuie să fi fost pentru tipul ăla! Vine și el la munte, la ceinărie, iese seara afară și eu trebuie să îmi spun povestea lacrimogenă. Trebuie să îl fi speriat, sigur era o priveliște jalnică. Bine măcar că nu o să îl mai văd niciodată. Poate o țigară o să mă ajute.

Omul deschide pachetul, doar pentru a vedea că este gol. O adevărată festă jucată de soartă.

-Blesteme! exclamă el în gând, ridicând pumnul spre cer, doar pentru a se așeza, jenat, la loc. Mă duc să cumpăr.

Luându-și portofelul, bărbatul se ridică, intrând în cel mai apropiat magazin. După două secunde însă iese, alb la față.

-Ce caută *el* aici? Trebuia să fie doar ceva tangențial, acolo la munte. Și după jumătate de an îl văd vânzător la magazin? De ce a trebuit să port discuția aia cu el, să mă destăinui așa unui necunoscut? Bine, băusem un pic cam mult. Și atmosfera aia era perfectă. De ce trebuia ceinăria să aibă o priveliște așa de frumoasă? Nu putea să o deschidă aici? Ce-i drept, m-a ajutat mult, mai ales la început. Puteam să scriu, mă uitam la munți. Îmi place mie să zic că am un "sufelt de romantic" dar eram cam demn de milă. Bun, în primul an a fost greu, dar am dus cam mult chestia cu accidentul. Poate și pentru că m-a ajutat să scriu primul lucru care a fost de succes... Dar acum nu mai pot scrie nimic!

-Din partea casei, spune o voce care vine de lângă el. Uitându-se, vede că cel care vorbea este vânzătorul de la magazin.

-M-ai recunoscut, nu? spune omul cu păr negru, resemnat.

-Da. Pot să mă așez?

-Sigur, mersi de țigări, spune el, făcând loc pe banca din fața magazinului. Cum de lucrezi aici?

-După ce m-am întors de la munte am plecat de unde lucram. M-am mutat aici, dar nu știu cât o să stau. Momentan e plăcut să fac așa ceva, parcă e mai puțină presiune.

-Mda, spune omul, aprinzându-și țigara. Știi, părea că o să te integrezi acolo. Ceainăria atrage mulți singuratici.

-Erau niște oameni un pic prea interesanți pentru mine. Apropo, scuze dacă v-am deranjat atunci. Știți, cu povestea.

-Nu-i nimic. Să zicem că, deși m-am schimbat, mă agățam de o anumită mentalitate. În gând, continuă: bine măcar că nu o să rămân într-o stare etern la fel, ca spleen-ul lui Bacovia. În viață e, totuși, loc de variație.

-A fost o excursie stranie, spuse tânărul. Se simțea *ceva* acolo, nu știu ce.

-Așa mă simțeam și eu acolo la început. Cred că cel mai mult depinde de starea ta mentală. Când nu îți e bine, multe par nelalocul lor. A, și mai contează și oamenii.

-Da, acum că mă gândesc. Patronul părea singurul, cum să zic, legat de realitate de acolo.

-Are și el ciudățeniile lui, dar te obișnuiești. Îl cheamă Silviu, nu știu dacă ți-a spus. Și cine mai era acolo, Teo? E cam speriat de oameni, la început îi vezi doar o fărâmbă din personalitate. Și Dan e... special.

-Teo și Dan.T. și D. Mă întreb ce mai fac.

-Și tu erai destul de aerian acolo, să știi.

Zăbind, vânzătorul se ridică și intră înapoi în magazin. Vrând să revină la scris, bărbatul observă că cât fusese plecat stiloul îi dispăruse. Oftând, scoase din buzunarul sacoului un creion mecanic și zăbind, scrisese un titlu: Ceainăria.

La capătul lumii Partea a treia

Camera în care am intrat era făcută din același material ca și neantul de la Capătul Lumii, și foarte întunecată. Mergând cu mâna pe perete am dedus că era cubică, netedă, și singura intrare era cea pe care venisem. A trebuit să cobor un pic ca să ajung aici, și singurul mod prin care îmi dădusem seama că am intrat în o altă încăpere era faptul că se respira mai ușor ca pe scară. Apoi m-am așezat în mijlocul camerei și am început să mă gândesc. Probabil că asta e cel mai adânc loc de după Capătul Lumii. Să fie infernul aici? Nu pare așa de neplăcut. Puteam, parcă, să simt greutatea de deasupra. Podeaua era rece, iar aerul cald, și simțeam o presiune, un vuiet al pământului venind din toate direcțiile. M-am întins pe jos, am închis ochii și am încercat să îl ascult.

Când mi-am deschis ochii am observat ceva ce îmi scăpase: o mică pată de culoare. Abia perceptibilă, această cameră care absoarbe toată lumina avea într-un loc o porțiune cu niște mici vinișoare roșii, care parcă aveau o lumină aproape imperceptibilă. Atingând zona, o mică piatră s-a desprins, și am băgat-o în buzunar. Apoi, tot pipăind locul din zid, mi-am dat seama că niște șanțuri, destul de adânci cât să îmi pot băga în ele mâinile și picioarele erau sculptate. Dacă asta e cel mai jos loc, nu pot merge decât în sus, mi-am zis, așa că am început să urc.

Urcam deja de trei zile când am ajuns la ușă. Sau, cel puțin dormisem de două ori. Scara a continuat pe stâncă, după ce am ieșit din camera aceea, urcând printr-o peșteră lată, și foarte înaltă. La intervale regulate erau zone unde puteai să te odihnești, unde am și găsit apă și niște mâncare, și de două ori am și dormit. Ziua mi-o petreceam urcând, fără să mă gândesc la nimic.

Ușa se afla pe ultima dintre acele limbi de stâncă unde mă odihnisem și era din lemn. Am abandonat urcușul și am deschis-o. Înăuntru era o cameră ticsită de cabluri și calculatoare, mașini de scris, tipografe și imprimante. În fundul ei, în spatele unui monitor ce emana o lumină albăstruie, stătea un reptilian.

-Bună ziua! am spus eu.

Reptilianul s-a uitat la mine, apoi s-a ridicat.

-Nu am mai avut un vizitator de foarte mult timp, deci îmi permit o pauză de două minute. Bună ziua.

-Cine sunteți?

-Un reptilian. Dar nu numai, sunt și mason, miliardar, fondator a Iluminatti, membru a mai multe case regale și, desigur, parte din oculta mondială.

-Și cu ce vă ocupați?

-Manipularea oamenilor, ce altceva! Încerc să îi controlez cu totul, doar asta e rolul meu. Însă mereu îmi scapă printre degete.

-Cum așa?

-Cât încă au suflet sunt liberi. Pot gândi, pot alege. Așa că, după cum vedeți, sunt foarte ocupat, nu mai am timp de discuții. O zi bună.

-O zi bună. Mai e mult până sus?

-Nu, cam o oră de mers. Eu nu am fost niciodată, nu îmi permit atâta timp liber.

Nu i-am mai răspuns nimic, și mi-am continuat drumul. Începea să se simtă aer proaspăt.

Tufe de ceai

-Mă întreb ce fac tufele plantate anul trecut, își zise fata, destul de încet cât să nu fie auzită. Mergea în spatele șefului ei, o persoană atipică, și știa că o întrebare retorică nu va primi răspuns. Bărbatul înalt, musculos și care purta o barbă lungă coti la stânga, luând-o de-a curmezișul dealului. Era a doua oară când ei doi plecau din oraș și veneau aici. Domișoara tânără părea curioasă, uitându-se intrigată în jur. Vântul bătea a primăvară, amintind vag de iarna nu așa de firguroasă, și cei doi ajunseră la un șir lung de tufe de ceai, protejate de soarele amiezii de un arțar.

-Par sănătoase. Mă bucur că nu a înghețat prea tare anul ăsta, au putut să se prindă.

-Pot fi culese?

-Mai e ceva. Poate anul următor. Să aibă fruze care să le susțină după ce le luăm mugurii.

-Am înțeles, răspuse fata. Apoi suflă lung și spuse: Putem să trecem și pe la ce a mai rămas din ceainărie?

Pe fața bărbatului trecu o umbră, care fu repede înlocuită de surâsul său caracteristic, abia schițat, ce arăta că își amintește de prima sa afacere.

-Sigur. Hai acolo, e în drum spre celelalte tufe. Și aici sunt doar Silviu, chiar dacă în oraș, la ceainărie, sunt șeful tău.

-Sigur, răspuse fata, un pic ușurată. Știa cât de tulburat fusese șeful ei la început când i se puneau întrebări despre fosta casă în care avusese ceainăria, dar acum părea că trecuse peste. Unul din motivele pentru care se oferise să vină era dorința de a afla mai multe despre trecutul acestui om misterios.

-Cum te înțelegi cu noii angajați? întrebă el.

-Bine. Se simte, totuși, absența dumneavoastră. Nimeni nu poate veni cu atâtea informații despre ceai.

-Bine, în cei doi ani cât am lucrat cot la cot, bănuiesc că ai prins câte ceva.

-Da, spuse ea, râzând. Verde, alb, china, japonia, diverse zone de proveniență și forme în care e rulat. Dar mai am mult până să ajung la nivelul dumneavoastră.

-E timp. Nimeni nu a știut tot de la început.

Cei doi se opriră în fața unei porțiuni plate, unde încă se vedeau fundațiile arse a ce fusese cândva o casă. Rămâneau câteva pietre înnegrite, și o vagă formă amintea de ceainăria din munți. Bărbatul și tânăra se așezară pe locul în care fusese fereastra, uitându-se în față.

-M-am mirat când ai zis că vrei să vi aici. Mersi de ajutor.

-Cu plăcere. Chiar voiam să știu de tufele puse anul trecut, mi-au rămas în cap încă de atunci, răspuse ea, continuând în gând: și mi-ar fi plăcut să trec pe aici, dar nu îmi permiteam.

-Am înțeles. Ți-ar plăcea să te ocupi tu de locul ăsta? Ai fi plătită, desigur.

-Dacă aveți nevoie de ajutor, da, sigur, răspuse ea, bucuroasă că putea să afle mai mult despre procesul de făcut ceai.

-Nu chiar. Te-ai ocupa singură, nu ca ajutor.

-Cum adică?

-Să zicem că nu o să mai pot veni aici. Ai avea control complet asupra întregului proces. Poți să îți și pui numele pe ceai, dacă vrei. Asta dacă îți iese, eu nu prea am avut cine știe ce succes. Vrei?

-Cred că da, spuse ea încet. Dar de ce nu mai vreți să vă ocupați?

-Plec. Ceva vreme, nu o să fiu pe aici, și mă gândeam că îți plăcuse anul trecut, când le-am plantat.

-Da, a fost frumos. Cât veți fi plecat?

-Doi-trei ani. Sunt multe de văzut, multe pe care vreau să le fac. Și acum am și bani, spuse el zâmbind un pic rușinat. Cine ar fi crezut că o să am noroc cu ceainăria în oraș?

-Da, m-a luat un pic prin surprindere. Eram și un pic invidioasă la început, aș fi preferat să fie ceva de care știau mai puțini oameni, mai special.

-Nu mă plâng. Aveam așa ceva aici, spuse el arătând în jur. Au trecut oameni interesanți aici, cu povești interesante.

-Ce povești?

-Chiar și în afară de poveștile *lor*, unii vorbeau de lucruri stranii.

-Cum ar fi?

-Era un domn care venea destul de des, Dan. El le avea pe cele mai ciudate. Dar și de la alții am auzit, de exemplu apariții misterioase, noaptea, în pădure, cărări care își mișcau locul sau nu duceau nicăieri, Capătul Lumii, plante care creșteau încolăcite și te făceau să vezi fantome, sunete ciudate în nopțile fără lună și vârfuri care se zice că apăreau și dispăreau.

-Le mai știți?

-Da, ți le spun pe drum. Hai să vedem celalte tufe, spuse el ridicându-se.

După ce au plecat, însă, razele soarelui au făcut ceva să strălucească în ruinele carbonizate. Pe jos era o piatră neagră, cu mici vinișoare roșii, care a început să scoată un imperceptibil fir de fum, semn al focului pe care încă îl avea înăuntru.

La capătul lumii
Partea a patra

Ajuns la capătul scării, am deschis o trapă, ieșind în vârful unui munte. Era ceață, și puteam vedea doar până la bolovanii ce ofereau vârfului o mică protecție împotriva vântului. M-am așezat și am închis trapa, care s-a camumflat perfect printre stânci. Îmi dădeam seama că putea fi văzută, și deschisă, doar de dedesubt.

La scurt timp după a apărut o figură în ceață, un om așezându-se în fața mea în mica incintă formată de pietre. Avea fața descoperită și o jachetă impermeabilă. Din rucsac a scos un bidon cu apă, pe care a început să o fiarbă la focul unui aragaz de drumeție. Abia după ce a făcut asta mi-a vorbit.

-Bună ziua, eu sunt Dan.

-Bună ziua, eu sunt eu. Doar atât.

-Un răspuns bun. Nici nu cred că trebuie mai mult.

-Știți cumva ce e locul ăsta?

-Vârful muntelui Penglai. Deasupra lumii, deasupra zeilor.

M-am uitat în jur.

-Pare un munte obișnuit.

-Până la urmă, este un munte obișnuit. Păcat de ceață, cred că priveliștea era frumoasă.

-Într-adevăr.

-Ce e aia? a întrebat el, arătând spre buzunarul meu.

Am scos piatra din el, care nu își pierduse vinișoarele roșcare sau culoarea întunecată, și i-am dat-o. După ce a inspectat-o un pic, mi-a dat-o înapoi.

-Seamănă cu o pasăre, a zis.

-Ai dreptate, am răspuns, aruncând piatra în jos pe munte. Cu o pasăre phoenix. Dar nu am nevoie de ea.

Ambii am stat un pic în tăcere, el fiind cel ce a întrerupt-o.

-Se zice că multe drumuri, foarte multe drumuri, converg pe acest munte. Aproape toate. În același timp, ai putea să spoi că ăsta e locul lor de divergență, dacă o iei în sens invers.

-Corect. Cum ați ajuns aici?

-Am luat-o pe cărare. Mi-a luat mult, totuși, să o gălesc. Ani de zile, ai putea spune, chiar dacă nu știam pe atunci că o caut. Momentul în care am fost sigur că am ajuns unde trebuie a fost cel în care m-am lăsat purtat.

-De?

-Pași, viață, m-am lăsat dus de curent. Am închis ochii și am lăsat picioarele să acționeze. De fapt, nu am făcut mai nimic.

-Pare complicat.

-Este cel mai ușor lucru din lume, ceea ce îl face cel mai greu. Drumul tău cum a fost?

-Obișnuit. La început dezamăgitor, dar mi-am dat seama că puneam prea multe întrebări, aveam prea multe așteptări. Aici e chiar plăcut.

Apa a fiert și el a aruncat în ea niște frunze, după care a turnat lichidul în două cești. Mi-a oferit una, și am băut împreună cu el ceaiul vrede.

-E bun. Dar parcă cel de la ceainărie e mai bun.

-Este, este. De acolo am plecat și eu la drum, să știi. Și acum e vremea să mă întorc, nu pot sta prea mult. Tu ce o să faci?

-Cred că o să mai stau un pic. E plăcut aici.